

Micron

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor studențești din Institutul Politehnic „Traian Vuia” Timișoara

Anul III

nr. 20

iunie - 1971

8 pagini

ZILE DE VARĂ

Vara acestui an a început mai demult, poate în mai, poate și mai devreme. Au fost acele zile dogoritoare, când inima unui popor întreg a bătut în jurul Partidului mai emoționată decît la surprerea munților și deschiderea de tunele, decît la zăgăzuirea Dunării sau a stihțiilor, decît la aprinderea focului în noi furnale. În jurul Partidului, suflul țării, care împlinea vîrsta certitudinilor. Jumătate de veac măsoară acum lupta comunistilor în România, dar cine ar putea spune cite secole de înfăptuiri comprimă acești cincizeci de ani?

În momentul său aniversar, Partidul s-a dovedit la fel de tînăr precum îl știam. Glasul secretarului general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a evocat din nou, din perspectiva prezentului, esența celor cincizeci de ani, pentru a trece apoi la prefigurarea viitorului țării. Ca dovadă că Partidul privește mereu înainte, ne-au fost înfățișate principalele coordonate ale dezvoltării pînă aproape de finele secolului. O dezvoltare la care și noi vom contribui din toate puterile, fiindcă sînt anii în care țara vom fi noi, cei care azi mai învățăm.

Studentimea s-a dovedit în acele zile în centrul efervescenței materiale și spirituale fără precedent pe care a determinat-o în toată țara marea aniversare. Dascălii și discipolii lor s-au întrunit în sesiuni științifice festive, în simpozioane și mese rotunde. Un colocviu național de o mare amploare, cu sugestivul titlu „Partidul Comunist Român și mișcarea democratică studențească”, onorat de prezența ministrului învățămîntului, Mircea Malița, a primului secretar al Comitetului Central al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului Dan Marțian, a pre-

ședintelui Academiei de științe sociale și politice Miron Constantinescu, a încheiat într-o atmosferă de înaltă ținută, de deplină angajare, de profund atașament la psłtica internă și externă a Partidului, manifestările studențești în cinstea semicentenarului.

Angajamentele pe care și le-a luat atunci studentimea devin faptă acum, în zilele fierbinți ale sfîrșitului de iunie, cînd rezultatele sesiunii de examene ne arată o pronunțată creștere a factorului calitativ, prin sporirea notelor peste 7 în comparație cu anii precedenți.

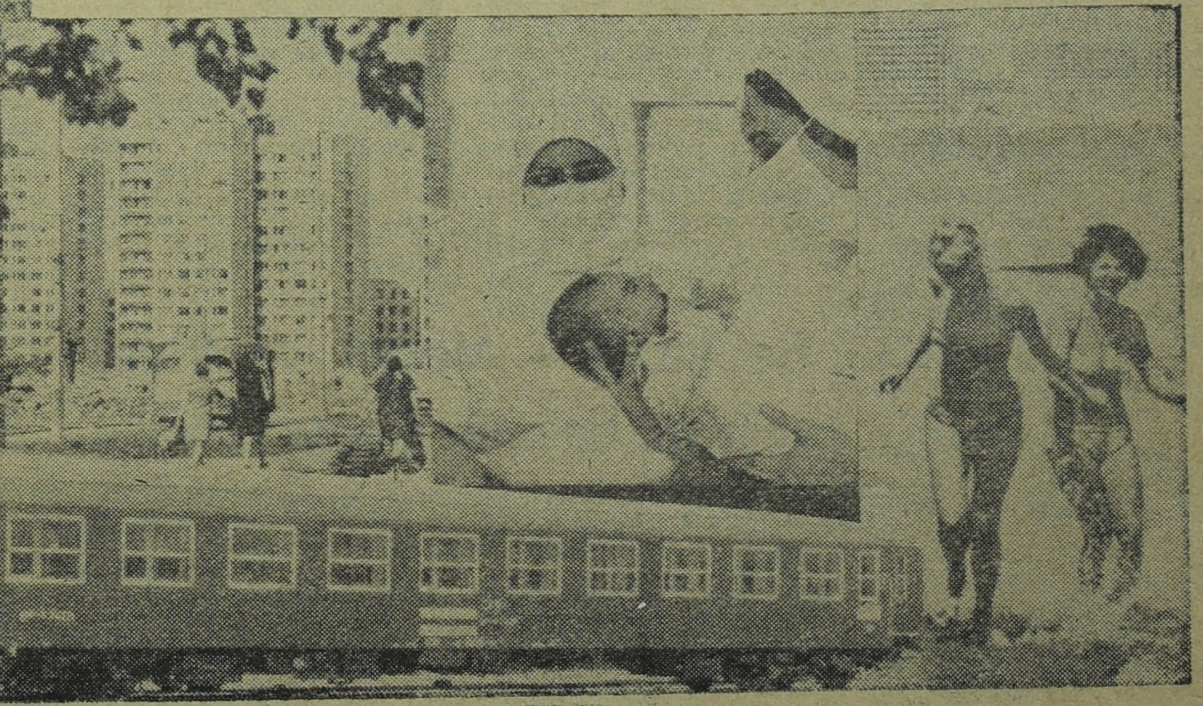
O nouă promoție de ingineri ai Institutului nostru și-a încheiat în aceste zile ciclul celor cinci ani, prin susținerea, la nivelul așteptărilor dascălilor lor, a examenelor și proiectelor de diplomă, evidențindu-se maturitatea de gîndire, capacitatea de a rezolva problemele ridicate de practica industrială, hotărîrea de a munci la viitoarele lor posturi astfel încît să confirme pe întreg întinsul țării prestigiul școlii noastre.

„Gaudeamus igitur” a răsunit mereu în orașelul studențesc, marcînd comuniunea sufletească, aspirațiile îngemănate ale noilor ingineri diplomați ai Politehnicii din Timișoara.

Încet-încet se stinge lumina ultimelor ferestre ale căminelor, lumina nopților albe ale sesiunii iunie 1971.

Odată cu ultimele bilete, cu ultimele emoții, începe noua vară studențească, vara practicii în producție, vara brizelor marine sau a focurilor de tabără montane, a legării de noi cunoștințe și prietenii, a sudurii directe spirituale care caracterizează studentimea noastră.

ADRIAN NOVAC

A XIV-A SESIUNE A CERCURILOR STUDENȚEȘTI

Moment festiv și angajare

În ansamblul acestei primăveri marcate de gorioasa noastră aniversare, fiecare act matur în această țară a căpătat și valența de moment de bilanț și de angajare. Așa s-a desfășurat și sesiunea a XIV-a a cercurilor științifice studențești din institutul nostru. Prilej de analiză a ceea ce am realizat în îndeplinirea indicației secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, de legare mai strânsă a învățămîntului superior de problemele practice, ea a demonstrat angajarea noastră fermă pe acest drum, precum și intențiile de viitor.

Non multa, sed multum

Aceasta este ideea pe care o reținem din alocuțiunea de deschidere a președintelui C.U.A.S., Ioan Boldea, cînd a arătat că față de sesiunea precedentă numărul lucrărilor a scăzut. Explicația este însă clară. În toamnă a avut loc seminarul național „Cercetări științifice studențești cu aplicații practice”, la care institutul nostru a înregistrat succese remarcabile, iar acele lucrări în general nu au mai fost prezentate și acum.

Sesiunea este totuși competitivă!

Lucrările celor 9 secții oferă un volum impresionant de material de analiză. Pentru că în

general nivelul sesiunii a fost ridicat, chiar superior celor precedente, în afara acestei constatări de ordin general vom face doar câteva aprofundări. Prima este dedicată unui cerc cu un profil aparte, cel de chimie generală, la vremea înființării lui unic pe țară în învățămîntul politehnic. Al doilea cerc asupra căruia ne-am oprit, printr-o alegere apropiată tragerii a sorți, a fost unul din cele de la Electro.

Ca de obicei însă, nu vom trece cu vederea și aspectele supărătoare care s-au manifestat și care anul acesta au luat o formă curioasă. Este vorba de secția a VI-a, de la Facultatea de construcții, și de secția a IV-a, de la Mecanică agricolă. Prima secție a acordat 7 (șapte) premii I, iar a doua nu a premiat o singură lucrare (și aceea fiindcă studentul respectiv participase și la altă lucrare, evident premiata). Nu putem fi de acord cu motivarea că secțiile au reunit mai multe cercuri, cu

profile diferite. S-a întîmplat și la alte facultăți. De asemenea, nici cu ideea că munca în cercurile științifice trebuie răsplătită neapărat cu premii. Sesiunile noastre au scopul de a pune în valoare ceea ce este mai bun în gândirea științifică studențească, ceea ce este mai legat de necesitățile practicei ceea ce rezolvă realmente o problemă industrială sau se poate aplica. Și aceasta se distinge evident, dincolo de diferențele de profil dintre cercuri. Procedurile amintite au constituit totodată încălcări ale regulamentului de premiere stabilit de Consiliul U.A.S.R. și Ministerul Învățămîntului. Cît privește aprecierea muncii, iată un exemplu: la cercul de chimie generală s-a acordat un singur premiu I, dar toți studenții care au lucrat primesc 15 puncte. Este și un mod de aplicare a noului sistem de notare care poate să de gîndit, pentru că se înscrie evident în spiritul său.

Secția IV — Mașini electrice, utilizări, bazele electrotehnicii

Desfășurate timp de 2 zile în sala EA 3 a facultății de electrotehnică, lucrările sesiunii cercurilor științifice studențești, secția mașini electrice, utilizări și bazele electrotehnicii, au prilejuit afirmarea unor lucrări valoroase.

În special trebuie menționată lucrarea studentului Cons-

tantin Hlușeu „Comanda numerică a motorului de acționare a șuruburilor de reglare ale unui laminor bluming” care a primit premiul I.

Munca lui intensă și entuziastă, pasionată, s-a materializat atît ca studiu teoretic, cît și ca realizare practică.

Ar fi de amintit aici tolosi-

rea în studiu a circuitelor impimate de la MECIPT-3, a blocului de reglare analogic și numeric a punților redresoare de alimentare a motoarelor de acționare.

Lucrări interesante, deținătoarele premiului II: „Cuplă electromagnetice cu pulbere” — Dumitru Radu, Horia Sas, Teodor Roșu și „Studiul utilizării în construcția vehiculelor a pilelor de combustie” — Sabin Cleșiu și Adrian Păduraru.

Prima lucrare studiază posibilitatea realizării unui cuplaj nerigid între doi arbori iar cea de-a doua este o aplicare la microbuzele TV a alimentării cu energie electrică de la pilele de combustie cu hidrazină în combinație cu acumulatori cadmiu — nichel.

Premiul III a fost obținut de lucrările „Măsurarea inducțiilor magnetice constante în câmp” a studenților Mihai Petran, Mihai Pheiffer, Barb Viorel și „Sistem de excitație prin compounding a unui generator sincron” a studenților Irina Dragomirescu, Gruița Călin, Iuliu Deleșega.

Lucrările acestea dezvoltă o idee ingenioasă de măsurare a inductivității magnetice constante în timp, de tipul celor care apar la accelerarea particulelor bazate pe măsurări cu e-

fectul Hall și respectiv studiul unui sistem foarte eficient de autoexcitare prin compounding a unui generator sincron, cu posibilitatea eliminării inelelor colectoare ale generatorului sincron, în care caz are loc însă o scădere a randamentului.

Dintre lucrările care au primit mențiuni: „Ondulor cu contact metalo lichid pentru recuperarea energiei” — Ioan Marina, Liviu Modran, Florin Mitrofan, Ioan Vădan: Motor liniar pentru tracțiune electrică — Erwin Hauler, Mariș Babescu, Marius Birișcu, Petru Andea; „Studiul realizării instalațiilor de încălzire cu plasmă” — Florica Hasan, Leahu Gheorghe și „Proiectarea, executarea și încercarea unui generator cu excitație mixtă diferențială utilizat la un echipament de tracțiune alimentat în curent continuu în vederea realizării frînării prin recuperare de energie” — Rodica Săbăllă.

Se cere îndeosebi remarcată lucrarea „Motor liniar pentru tracțiune electrică” — mențiune specială — care se ocupă cu studiul echipării transportului minier (în cadrul exploatareii miniere Deva) — cu motoare liniare de tracțiune. Lucrarea se va executa în cadrul unei convenții cu beneficiarul,

○ sărbătoare a cercului

Atunci cînd se vorbește de realizări științifice studențești nu poate să-ți scape atenției cercul de chimie generală de la Facultatea de Chimie Industrială. Recenta sesiune a adus încă odată în prim plan munca plină de pasiune și elan a studenților din anul I și II conduși și îndrumați cu competență de tov. șef de lucrări ing. Emil Petrovici.

Tematica lucrărilor prezentate a dovedit orientarea justă a cercului către probleme profunde ale unor fenomene care cereau multe cunoștințe suplimentare.

Prima zi a reuniunii a debutat cu emoții firești (din 8 lucrări 7 au aparținut studenților din anul I), înfrînte imediat de o atmosferă caldă și primitoare creată atît de prezența unui număr mare de colegi cît și de atenția deosebită din partea cadrelor didactice. Se părea că a alege este o misiune ingrată. Totuși în concluziile noastre am trecut în dreptul lucrărilor evidențiate câteva care s-au impus prin claritate, sistematizare și cunoștere profundă a unor detalii de constituție. Astfel lucrările „Interpretarea unor soluții ale ecuației lui Schrödinger” susținută de Erich Schüller și „Stări magnetice ale atomului” de Carol Viragh au adus în fața auditorului două probleme temeinic studiate de ceilalți studenți care s-au prezentat cu imaginea conturată a fenomenului. Sîntem convinși că viitoarele cunoștințe (îndeosebi de mecanică cuantică) vor constitui pentru ei un stimulent prețios pentru aprofundarea studiului microcosmosului. Cele două lucrări au fost distinse cu cîte o mențiune.

Pentru a confirma impresia bună în continuare s-a prezentat lucrarea „Electronegativități medii” de Andrei Pardek (lucrarea distinsă cu premiul 3) care a adus nuanțe de originalitate izvorite din dorința de exprimare sub o formă nouă a electronegativității.

O impresie deosebită a lăsat-o susținerea lucrării „Formule de coordonate” a studentului Hans Glatt. A fost o expunere clară

riguroasă, cu relevarea unor aplicații directe la studiul formulelor moleculare. Întrebările suplimentare, aprecierile cadrelor didactice prezențe au avut un nădăcut comunitar: buna pregătire a studentului. De fapt, premiul I acordat vine ca o răsplătă firească în aceste condiții.

Finalul primei zile a consemnat prezența unei lucrări apreciată net: „Exprimarea algebrică a izomeriei sterice în unele funcții organice cu schelet liniar” susținută de studentul Ioan Moțoc din anul II.

Lucrarea, distinsă cu premiul II a scos în evidență perspectiva promițătoare a îmbinării algebrei cu noțiunile izomeriei sterice precum și rezultatele frumoase ale unei pasiuni.

Ziua a doua a cuprins lucrări de același nivel științific ridicat avînd ca o caracteristică comună: „Complecși”

Dintre ele se remarcă lucrările „Structuri cu coordonante variabile” de Valentin Chiroșca (premiul II) și „Tipuri de cnelați dodecaedrice” de Petru Băcîrea (premiul III), ambele demonstrînd atenția cu care s-au aplecat cei doi studenți asupra temelor. În plus nu se pare demnă de relevat expunerea plină de claritate și concizie a ultimei lucrări.

Mențiunile zilei a doua au fost atribuite studenților Liviu Haiș și Wilhelm Rosner pentru lucrările „Rețele de tip zircon” și „Chiralitatea aplicată la complecși”

Finalul a fost sărbătoresc, așa cum a fost cadrul de desfășurare de-a lungul celor două zile. Tov. șef de lucrări ing. Emil Petrovici a mulțumit tuturor care s-au străduit să asigure buna activitate a cercului, biroului secției care a urmărit cu atenție fiecare lucrare, precum și numeroșilor participanți îndreptînd așteptările. actuala sesiune s-a ridicat la un nivel superior precedentelor, arătînd că acolo unde priceperea și pasiunea își dau mîna în mîna satisfacțiile devin mai mari.

LIVIU COTARCA

Concursul „Traian Lalescu” la a II-a ediție

Aflat la a doua sa ediție, concursul „Traian Lalescu” își crează atribute de tradiție. Important este că această inițiativă, datînd numai de un an, a reușit să devină o adevărată competiție a inteligențelor personificate prin cei mai tineri studenți ai Institutului nostru. Se știe că inițiativa C.U.A.S. de a organiza acest concurs la

cate, a ingeniozității experimentale și ingineresti, care se concretizează în aceleași zile în care se desfășoară concursul „Traian Lalescu”, prin sesiunea anuală de comunicări științifice în care sînt antrenați studenții anilor mari. Amintindu-ne cu plăcere ecoul pe care l-a avut prima ediție, am considerat că putem lărgi ca-

tice nu le-am solicitat decît subiectele, supravegherea în săli și corectarea lucrărilor. În ceea ce privește subiectele, am considerat că nu este potrivit să se pretindă și teorie, fiind mult mai adecvat scopurilor noastre să se prezinte spre rezolvare numai probleme din domeniile respective. Restul, adică înscrieri, liste, pregătirea sălilor, fonduri de premiere, confecționarea diplomelor, a fost realizat de noi.

Spre deosebire de anul trecut, premiile au fost bănești, căci discuțiile purtate pe această temă au evidențiat că este mai potrivit așa. S-au luat, pe de altă parte, măsuri pentru încheierea concursului într-o atmosferă festivă, printr-o reuniune organizată în holul noului pavilion de la Mecanică numai pentru participanții la concurs. E drept că la această reuniune am invitat și un an al Facultății de filologie, dar ecoul nu a fost prea mare. Poate altădată...

La startul celor două zile s-au prezentat peste 150 dintre cei mai buni studenți ai anilor I și II. Dintre premiați, intrucît lista lor se publică integral, aș dori în mod cu totul deosebit să remarc performanța lui Liviu Toma, din anul I Electro, cîștigător al două premii I, la secțiile de mecanică teoretică și

matematică. Este firesc să-i înțevredem un viitor remarcabil și să-i urmărim de pe acum succes.

Așadar, în concursul „Traian Lalescu” am reușit să traducem în viață concluzia de a-l lărgi, conturată anul trecut. Nu același lucru se poate spune despre o altă modalitate de atragere a studenților din anii I și II în munca științifică, cercurile de cercetare. Este cunoscut că la Facultatea de chimie funcționează de doi ani, cu frumoase rezultate, cercul de chimie generală. De mult s-a emis ideea realizării unor cercuri de profil apropiat (adică de documentare bibliografică și introducere în muncă științifică) și la celelalte facultăți, dar fără rezultat deocamdată. În perspectiva că totuși vom reuși să realizăm ceva pînă anul viitor, va trebui probabil să modificăm data concursului „Traian Lalescu”, deoarece aceasta va ajunge să interfereze cu sesiunea de comunicări științifice, așa cum s-a întimplat anul acesta la Chimie.

Se conturează astfel perspectiva angrenării studenților din anii mici într-o serioasă activitate profesională. Și cînd ne gândim că prima ediție a concursului „Traian Lalescu” a umplut puțin dintr-un real vid...

GEORGE SAVIU

Concursul „Traian Lalescu” aflat anul acesta la a II-a ediție, a fost de natură să producă o plăcută surpriză: un concurent, student în anul I, participînd la două discipline a obținut la amîndouă premiul I. Faptul merită a fi remarcat, avînd în vedere caracterul special al rezultatului obținut, precum și seriozitatea și tenerețea participantului.

Performerul se numește Toma Liviu și este student la Facultatea de Electrotehnică, secția electronică aplicată. Dorind să-l cunoască mai îndeaproape, l-am rugat să-mi răspundă la câteva întrebări.

— Spune-mi, Liviu, cum și-a venit ideea să participi la două discipline?

— Imi plac foarte mult matematica și fizica. La început nu știam exact dacă voi putea concura la ambele discipline însă des-fășurarea concursului mi-a permis acest lucru.

— Cînd te-ai hotărît să participi la el și cum și s-au pîrut problemele date?

— Hotărîrea am luat-o încă de la începutul anului, cînd am aflat de organizarea acestui concurs. Problemele date au fost suficiente de dificile. Am fost însă mirat de faptul că în sală erau prea puțini concurenți. Printr-o propagandă adecvată probabil că s-ar putea ajunge la antrenarea unui număr cît mai mare de studenți.

— Ți-a fost greu să participi la două discipline?

— Nu, căci într-un fel am deja o experiență. Am mai concurat la olimpiade în liceu, simultan la matematică și fizică.

— Cu aceleași rezultate ca acum?

— Într-un fel da. Am obținut premiul I la matematică și fizică, ambele la faza județeană.

— Știu că ai absolvit Liceul nr. 10, fiind cel mai bun elev al clasei speciale de fizică, iar la concursul de admitere în Facultate ai reușit primul. Comparativ cu viața de liceu cum și se pare studenția?

— Imi place mai mult viața de student pentru că ai posibilitatea de a studia și de a te afirma în direcția ce ți-ai ales-o ca profesiune.

Pentru a fi student bun trebuie să-ți sacrifici tot timpul studiului materiilor predate. Mi-ar place să mă ocup mai mult de matematică sau de fizica moleculară dar nu prea am timp.

— Cum și se pare noul sistem de apreciere a cunoștințelor — punctajul.

— Foarte bun, însă felul în care este aplicat nu-și atinge eficiența scontată, cel puțin așa cred.

— Dacă ții bine minte, cîndva (sună a foarte „demult”) practica handbalul și erau un foarte bun portar în echipa de handbal a Școlii sportive. Ce legături mai ai cu sportul?

— În preajma examenelor (de bacalaureat și admitere) am fost nevoit să renunț pentru un timp la activitatea sportivă. Criza de timp m-a împiedicat deocamdată să practic acest sport, însă în timpul verii (cînd au loc transferările de la un club la altul) sper să pot obține o nouă legitimare.

— Cum îți organizezi timpul liber, care după cum înțeleg ocupă un loc destul de restrîns în programul tău?

— E adevărat, am foarte puțin timp liber. Mă deconectez vizionînd spectacole de cinema, rezolvînd probleme.

— Care sînt relațiile tale cu noii colegi? Mi se pare că ești puțin prea interiorizat.

— Mă înțeleg destul de bine cu toți studenții din grupă. Nu sînt o fire comunicativă, și, fiind șef de grupă, de multe ori gesturile mele sînt interpretate într-un mod greșit.

— Cum aștepti sesiunea care se apropie?

— M-am pregătit pe tot parcursul anului așa încît nu cred că aș avea motive de îngrijorare. Doresc să aflu rezultatele.

Discuție consemnată de M. C.

nivelul Institutului s-a înscris în preocupările pentru o încadrare cît mai rapidă a studenților din anii mici în stilul de muncă universitar, pentru lărgirea sferei interesului lor în unele probleme profesionale prin aprofundarea la nivelul cerințelor unei competiții a domeniilor științifice fundamentale pentru facultatea respectivă.

Reiese de aici clar că este vorba de un real concurs al inteligențelor, așa cum spuneam înainte. Un concurs care solicită inteligența pură, ca moment în pregătirea inteligenței apli-

drul inițial al concursului. În felul acesta, secțiilor de mecanică și rezistență, respectiv matematici, cu care el a debutat anul trecut, li s-au adăugat anul acesta cele de bazele electrotehnicii și chimie generală, adrese evidente numai studenților facultăților respective.

Ca loc de desfășurare a fost aleasă noua arhă a Facultății de mecanică, datorită posibilității de a asigura un cadru cît mai adecvat acestei manifestări.

Aș mai remarc creșterea contribuției asociațiilor în organizare. Practic, cadrele didac-

A sosit momentul să stăruim, mai mult decît în trecătoare (prin oralitate) dări de seamă, asupra unei inițiative mai vechi: cercul de chimie generală de la Facultatea de chimie industrială. Deschis studenților anilor I și II, acesta constituie un mijloc de a aborda cu ani de zile mai devreme decît o cer proiectele, o vastă bibliografie de specialitate.

Cei necunosători în materie ar spune deci că este vorba de simple studii bibliografice. Dar nu este numai atât pentru că problemele abordate, prin definiție la un nivel mult superior cursurilor, sînt de multe ori cu totul inedite față de acestea, constituind deci și o modalitate de formare a personalității, a gândirii proprii în sintetizarea cunoștințelor. Fără îndoială că acesta este și scopul facultății. Cum nu am urmărit decît foarte puține din lucrările secției, descrierea acestora este făcută în amănunt de Liviu Cotarcă, membru în birou. Eu aș stăruii asupra cîtorva elemente de atmosferă.

Primul este acela al participării colegilor referenților. A fost fără îndoială sala cea mai plină a sesiunii din întregul institut. Spiritul de solidaritate, interesul față de problemele tratate, le-am surprins și din faptul că s-a aplaudat după fiecare lucrare prezentată. Așa ceva nu am văzut încă la noi. Imi permut să anticipez că succesul din acest an al secției va fi garanția unei participări asemănătoare, dacă nu și mai mari, la sesiunile viitoare. Alții vor, fi, desigur, cei care vor putea verifica această prezivuziune.

În al doilea rînd, au fost multe cadre didactice în sală. Aș încadra aici două gesturi, petrecute e drept, în secția de tehnologii chimice, dar aparținînd, prin spirit, celei de chimie generală, poate și pentru că referențul, Ioan Moțoc, era din anul II. O problemă complicată de tratare matricială a hidrocarburilor. Președintele secției, prof. dr. doc George Ostroghovich se interesează despre perspectiva de aplicare a metodei, recunoscînd public că nu poate aprecia exact valoarea matematică a raționamentelor. Prof. dr. Zeno Grosșanu se deplasează pînă la catedră, înmînîndu-i studentului din anul II o fișă pe care notase cota la bibliotecă a unei cărți pe care acesta nu o cunoștea și în care își putea aprofunda calculele. Sînt încă rare asemenea momente de reală comuniune între dascăli și discipoli, dar se vede că totuși atunci cînd ultimii o merită, ele apar.

Am auzit și obiecția că cei prezenți în sală nu au pus întrebări, cu excepția cadrelor didactice. Este de la sine înțeles. Există o anumită rețineră în anii mici, apoi intră în joc nivelul înalt, pe care l-am mai menționat, de tratare a unor probleme speciale. Atunci cînd vom avea posibilitatea de a multiplica și difuza înainte lucrările în sală, atunci da, va exista spiritul de dezbateră a căruia lipsă la sesiunile noastre științifice o deplîngem atît. Și nu numai la această secție. Atunci nu m-ar mira că sesiunile să se încheie duminică seara, cu regret.

O ultimă notație. De acest cerc se ocupă, de trei ani de zile un singur om, ing. Emil Petrovici, șef de lucrări și doctorand la catedra de chimie anorganică și analitică. Anul acesta a condus 17 lucrări. Se naște firesc întrebarea de ce, în condițiile în care succesele cercului sînt evidente, iar interesul celor mai tineri studenți ai facultății cel puțin neașteptat, nimeni altcineva nu răspunde, din proprie inițiativă, acestui interes?

Prin acest cerc, la Facultatea de chimie se reușește deci angajarea din anul I a celor mai buni studenți într-o reală activitate științifică. Este un aspect, și nu dintre cele mai lipsite de importanță, al integrării în ceea ce trebuie să fie munca universitară. Tot de trei ani „studiem” posibilitatea extinderii inițiativei și la alte facultăți, dar încă nu s-a reușit ceva concret.

ADRIAN NOVAC

Palmaresul

SECȚIA DE BAZELE ELECTROTEHNICII

- Premiul I:** Teodor Pavelescu.
Premiul II: Octavian Mărgineanu, Ioan Rogoz.
Premiul III: Octavian Dragomir, Ilie Pop, Nicolae Popescu.
Mențiuni: Nicolae Paciu, Alexandru Starck.

SECȚIA DE CHIMIE GENERALĂ

- Premiul I:** nu s-a acordat.
Premiul II: Georgeta Stoianovici, Wilhelm Rosner.
Premiul III: Erich Schuler, Carol Viragh.
Mențiuni: Andrei Pardek.

SECȚIA DE MATEMATICI

- Premiul I:** Ilea Rodica, anul II Electrotehnică
Viorel Lucaciu, anul I Mecanică
Liviu Toma, anul I Electrotehnică
Terezia Wendl, anul II Electrotehnică
Francisc Szabo, anul II Electrotehnică.
Premiul II: Georgeta Șerbănescu, anul I Chimie
Iosif Bereczky, anul I Electrotehnică.
Dușa Mircea, anul I Mecanică
Mihai Pitea, anul I Mecanică
Teodor Leuca, anul II Electrotehnică
Liviu Vaida, anul I Mecanică.
Premiul III: Carmen Colojoară, anul I Construcții.
Elena Gilea, anul I Electrotehnică
Ștefan Bereczki, anul I Electrotehnică.

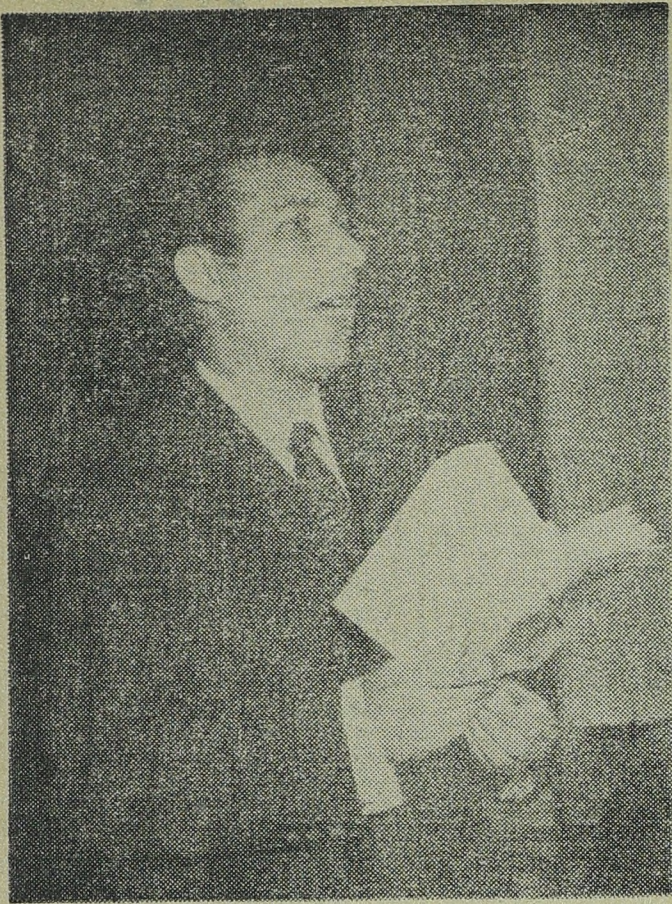
- Mențiuni:** Ion Mureșan, anul I Electrotehnică
Paul Dan Oprța, anul I Mecanică
Zoltan Szilberevș, anul I Electrotehnică.
Ioan Banyai, anul II Electrotehnică.

SECȚIA DE MECANICĂ TEORETICĂ

- Premiul I:** Liviu Toma, anul I Electrotehnică
Ion Zeca, anul II Mecanică.
Premiul II: Ionel Moțica, anul I Construcții
Laurian Mînea, anul II Mecanică.
Premiul III: Monica Cucu, anul II Mecanică
Emil Grădinar, anul I Construcții
Ștefan Osiac, anul II Mecanică.
Mențiuni: Alexandru Puhala, anul I Electrotehnică.

CU MARIN SORESCU

De la om la om

„Păscălie sau carte de zodii pe 140 de ani“

Ne-am dus la Timișoara știind că avem trei sau patru cititori — global — cel mult nouă, incluzându-i și pe cititorii revistei „Luceafărul”, toți acești cititori, bineînțeles, de la Facultatea de filologie, amăgiți prin definiție și prin manual. Au fost, ce-i drept, și aceștia, de necrezut mai mulți, dar nu ne închipuim că vom fi răpiți de politehnicienii care au ținut morțiș să discute cu noi de la om la om despre poezie, ceea ce n-au făcut filologii care, e drept, poate că știu mai multe decât noi despre arta poetică și despre slujitorii ei.

Există în parcul din Timișoara, pe malul riului Bega, niște frumoși platani. Aceste statui vii ne-au veghiat cele două zile de popas timișorean, trăgând cu coada ochiului la aripa cea nouă a Institutului Politehnic „Traian Vuia”, unde în acele ceasuri se făcea și literatură. Rareori ne-a fost dat să întâlnim un spirit mai adânc pornit spre descifrarea frumuseții himerelor ca la acești tineri exacti pe care, dacă cifra nu-i poate înșela, cu atât mai puțin literele. Trei ceasuri de discuție cu politehnicenii timișoreni (Nicolae Manolescu, a primit în dar o carte veche, tipărită prin 1907, „Păscălie sau carte de zodii pe 140 de ani”, spre a-i servi de îndreptar critic) — trei ore, zic, a trebuit să reprezentăm exactitatea pe care noi literații ne-o imaginăm în domeniul foarte vag numit beletristică. Las-că n-am răspuns la întrebările privind dispariția artei, odată cu dezvoltarea științelor și mașinismului. Dar astfel de întrebări ei le-au pus cu ironie, bănuim, la adresa teoriilor de acest fel. Ce-am putut să vedem a fost acea atmosferă electrizantă de dragul artei, acel altruism al tinerilor oameni de știință capabili, pentru o discuție în jurul frumosului din vers, proză și critică să riște să piardă seara de dans a frunțașilor la învățătură.

În publicația lor studentească „MICRON” — exemplară prin ținută și nivel, se dă intimitate problemelor pline de adevăr ale vieții cotidiene, în articole și materiale sociologice pe care ei doresc să le publice cât mai des și nu vedem de ce n-ar face-o.

Cînd nu sintem oameni exacti, încetăm de a mai putea comunica profund cu puful de păpădie care este arta. Între mașinile și cifrele pe care ei, studenții, le vor minui în viitor, am simțit căzînd acești fragili de păpădie ca niște semne de carte. Le mulțumim acestor tineri de la Politehnica din Timișoara, asistenților Boldea Ion, Bogoevici Mircea, ca și studenților Anton Anton, Alina Boleanțu, Marina Ceaușescu și celorlalți care, spontan, ne-au făcut să ne bucurăm descoperind cititori de literatură atenți și adevărați într-un institut ingineresc.

E prea tîrziu să ne mai ocupăm acum de studiul matematicii și fizicii; credem însă în umanismul profund al științei și în deschiderea ei spre tot ceea ce interesează viața și sufletul omului.

Ați simțit vreodată cum entuziasmul se îmbină cu emoție și reținere? Aceasta era senzația pe care am încercat-o, toți cei ce ne-am întîmpinat oaspeții, în noul amfiteatru.

Le cunoșteam operele și citisem câteva păreri în presa de specialitate, acum însă îi avem în mijlocul nostru: Marin Sorescu — cel mai îndrăgit poet al generației tinere, cel ce scrie o poezie accesibilă nouă, în care cu minim de cuvinte se spune totul lăsîndu-te apoi să meditezi; Nicolae Manolescu — unul dintre cei mai reprezentativi critici literari români contemporani, cărui i s-a decernat de curînd premiul Ununii Scriitorilor pentru volumul „Contra-dicția lui Maiorescu”.

Ne-am surprins însă electrizați atunci cînd ne-am dat seama că le asociașem în mintea noastră niște imagini intangibile. Atunci au apărut acele clipe de reținere. Lipsa ceva. Cu timpul, glasul poetului ne-a familiarizat cu noua atmosferă, ne-a introdus în domeniul artei.

O voce obișnuită și totuși nu, în sensul mării puteri de a atrage integral atenția unei săli, începe să ne citească despre lume, despre oameni, despre tine, despre mine, despre scaunele din cameră, despre melci, despre pisici, despre război, despre dorința omului de a fugi uneori de oameni, altelei spre oameni.

Ascultăm „Popice”, „Melcul”, „Pe sub ușă”, „Leda”, „Semne”, „Ora”, „Adam” și altele care acum ne scapă. Trăim o senzație ciudată, cu totul alta ca cea de la orele de literatură. Înregistrăm ceva, pe care îl simțim al nostru și pe alocuri ne oprim cu gîndul la idee, cu care ne identificăm tulburător de tare. Cînd poetul se oprește, cu acea expresie de seninătate și înțelepciune care ni se pare că-l definesc, ni s-au și născut în minte o groază de întrebări la care vrem să ne răspundă.

Se materializează prima întrebare:

— Care este starea actuală a literaturii române?

Nicolae Manolescu: Într-adevăr se poate vorbi despre o LITERATURĂ, așa cum, acum zece ani puteam vorbi doar despre lucrări bune și foarte bune. Este o stare de lucruri ce trebuie păstrată și dusă mai departe.

— Ce părere aveți despre antimaterie?

Marin Sorescu: Nu știu, nu știu exact. Dar dintr-o necesitate poetică universul trebuie să fie simetric. În toate există un echilibru.

În literatură antimateria apare ca o metaforă.

— Ce crede omul Sorescu despre poetul Sorescu, cînd acesta zice:

„Într-o zi
mă voi ridica de la masa de scris
Și voi începe să mă îndepărtez
de cuvinte

De voi
Și de fiecare lucru în parte.”
(Fuga)

M.S.: Este vorba de o criză existențială a vieții personale. E

o problemă de metafizică, de filozofie. A fost obsesia morții Volumul „Moartea ceasului” semnifică depășirea acestei crize.

— Care este situația actuală în pictură și în artă în general?

M.S.: S-a distrus forma care coagula culoarea. Ce este acum, e o explozie de culoare, de obiecte. Artă niciodată însă nu va înlocui geometria.

Sînt pentru poezia care exprimă o stare de suflet adevărată, care intră în zone adînci unde științele exacte nu pot pătrunde. Poezia este un instrument de cunoaștere în acest sens.

— Cum vă imaginați evoluția calculatoarelor în arta poetică?

N.M.: Omul a descoperit în decursul timpului că orice organ al lui poate fi modelat mecanic. Dar oare pierde aflînd despre sine că e o mașină? Nu, pentru că el nu e numai o mașină, există ceva dincolo de ațt, ceea ce creștinii ar numi suflet. Pe de altă parte este un câștig faptul că umanul se reduce la esență.

— Oare va dispărea arta în decursul timpului?

N.M.: Artă ca expresie a esenței umane nu poate să dispară.

— Dacă ar exista automate care să facă poezii, ce ați face?

M.S.: Nu m-aș teme de concurența automatelor. Chiar dacă n-aș mai avea eu monede. Apariția trotinetei n-a schimbat existența omului. Nu omul și mașina este problema. Problema este omul și omul.

— Ce loc ocupă poezia de dragoste în creația dvs.? Mie mi se pare relativ restrînsă.

M.S.: Nu e vorba de o poezie erotică în sensul strict al accepțiunii. Însă cred că în orice poezie pornirea e de natură erotică.

— Ce părere aveți despre contraversatul roman „Animale bolnave” al lui Nicolae Breban?

N.M.: În „Animale bolnave” cuvintele par a avea o fascinație de natură unui cîmp magnetic din care nu mai poți ieși. În literatură, dacă toți ar cădea de acord ar fi o plictiseală groaznică.

— Ce credeți despre „Bobinarii” Gabrielei Melinescu?

N.M.: S-a mai întîlnit în literatură (Ionescu) stilul de a parodia un anume tip de limbaj infantil. Aici însă mi se pare că lipsește sensul. Scriitorii români absurzi, în sensul absenței unui sens ordonator, nu există, eu excepția unuia singur, Urmuz, la care nu e de fapt absurd ci parodie, glumă. Absurdul iese din aceea că unii îl tau pe Urmuz în serios, cred că sub metafore se ascunde un mister al existenței. De aici neînțelegerea.

În cadrul manifestării
Comunist Român, au avut
ale oamenilor de litere cu

Profitînd de o astfel de
procure o seară minunată
a criticului literar Nicolae
tr-unul din noile amfitea
cîteva clipe înainte se te
gătorilor ediției din acest

Prezenți, redactorii
în care s-au desfășurat di

Intrucît oaspeții noștri
ceva mai strictă periodic
exprime în scris cu mult
cea seară. Ne-am permis
vista „Luceafărul”. Nu
colae Manolescu, invitații
Sinzianei Pop, Constantin
seșile unui oraș, pe nedre

Elogiu

Un oraș cu oameni — sentimentali ca
noapte n-a smuls hoțeste arborii din
cate pentru invazia de smoolă și de
tînse și de strălucitoare. N-am văz
zat și aerisit prin efluvii de clorofilă.
are iarba ei. Arhitectura modernă n
cu terenurile de sport și cu parcurile
chis cineva o fereastră și se văd pe
toare în care lumina inundă din to
oraș de pe Bega: un oraș cu spații
grădină și din grădină în stradă și

Pe urmă la un ceas de dimineață
tulă și mai erau culorile umbrelor. N
schimbarea de stopuri la intersecții
era de zi de duminică. Contau enor
tră curată, și tramvaiele galbene
de pomi și peste globurile de frunze

te pe la ferestre. Mai tîrziu, cînd am
La un ceas de seară senină am de
maluri dar apoi îl apropie prin pod
orașul nostru cel mai frumos. Riul t
de iole și de caiacuri iar în grădinile
stătuse și la ora aceea de seară cer
șit. Cred că malurile apei sînt în stă
care pilotau ambarcațiunile erau tineri
de primăvară spălată închipuiră un
și camaraderească, neostentativă și
văzut.

Dar pe urmă a venit ceasul nop
proiectate în aer de reflectoare am
rile și piețele cu statui, un incendiu
orașul care la ora aceea cînd mai în
Fiindcă Iancu de Huniade era la-nd

Castrum

Între verzele de descintec ai cer
își poartă istoria cunoscută și mai a
la începutul lumii, și trece fără grab
mişcare.

Am fost duminica trecută pe mu
ne și cărămizi de 700 de ani. Arm
meile își purtau costumele naționale,
că locuitorii Timișoarei au la poarta

În ore de crepuscul, cînd soarele
selor, către culorile elementare, sim
tere ca la începutul lumii.

Bătrîna

Cînd ieșim din amfiteatrul univers
ploaie se ridică la orizont. E duminică
rate. Spinările sînt ude de stropii im
tu ei de beton... E o pictură, oară un
pra naturii. În spațiul acestui oraș ord
me geometrice gîndite, minuțios elabor
rean. Sînt sigur, că, cel puțin aici, ei
meteorologic.

Multe ironii s-au mai făcut pe seară
Chiar și puterea sa de a produce — la
mentului era privită cu amuzament de
oculesc în case solide și mîncîncă mult
spre acțiune, efort și performanțe ambi
rămîne reprezentantul greoi dar simpat
în subtilități.

Un oraș, cel mai bine îl cunoașteți
mai produce efectele lui, nu mai există
lui. Între muzica parcurilor ample siro
lor, sentimentul ciudat că ești ocrotit.

Pe un telnar lângă Muzeul Banatului
12 NOIEMBRIE 1884 PRIMUL ORA
Uitasem Cum de uitasem tocmai aș
Bunică Timișoară, spun, bătrîna nă

NICOLAE MANOLESCU

Despre poezie

...menținutului Partidului
...o serie de întâlniri

...nostru a reușit să ne
...Marin Sorescu și
...s-a desfășurat în
...e mecanică, unde cu
...de premiere a cîști-
...raian Lalescu".
...reda atmosfera vie

...șinile unei reviste cu
...an avut ocazia să-și
...i impresiile despre a-
...aceste opinii din re-
...Marin Sorescu și Ni-
...le ale Ioanei Bantaș,
...le lor despre frummu-
...noi, care trăim aici.

gîtesului

salveze iarba și pomii. Nici o
noapte n-a aflat barierele ridi-
cilor și de alt oras cu grădini atât de in-
fin în felul acesta de verde, salubri-
are copacii ei. Fiecare clădire
necesie. Noua clădire a Universității
păștipuie o pinză flamandă; a des-
ștre, orizonturi largi și odihni-
mai ales astfel este superbul
străzilor. Am trecut din stradă-n
odată calmă și liniștită și limpede.
coperit străzile. Era lumină des-
pe trotuare, dar cită era aștepta
disciplină și senzația permanentă
acoperite cu calupuri de pia-
știști. Trotuarele sînt mărginite
de frunze și prelungi și inalte cu ornamen-
geau tot așa, în liniște absolută.
Apa întii desparte orașul prin
punct de vedere Timișoara este
pe apă am văzut ambarcații
restaurante. După-amiază ploaia
apă alunecase un soare de asfin-
a studenților din oraș fiindcă cei
erau cei care în inserarea aceea
bolescență înaltă și blondă, sportivă
calmă și civilizată cum n-am mai
imbibat în istorie. Abia în jeturile
și palatele și bisericile și turnu-
dă străveche, lumina pe jumătate
se lasă spre stradă, era pustiu.
labirii burgului nu.

SINZIANA POP

mesiensis

porturilor și al pămîntului, Banatul
asemeni călătorului ce vine de
ei, purtat de o perpetuă sete de

ntre caiace, sălcii, tramvaie galbe-
unetelor, a gesturilor cu care fe-
poezie m-au determinat să cred
tului o balanță divină a frumosului
de lumină peste acoperișurile ca-
otînd în valurile unei liniști de nas-

IOANA BANTAȘ

triciană

după recitalul de poezie, nori mari de
Bega trec schifuri luți, tricouri colo-
de civilizată curgînd cuminte în pa-
pasionat de lucrările inteligenței asu-
și norii cabrați la orizont par fo-
nonumentală, ceva din barocul timișo-
și întocmai previziunile buletinului

ătean, practic, tenace și productiv.
în mod organizat și cu obsesia randa-
remuri „spirit regătenesc”. Bănățenii l
ui corp orient nu spre contemplare, ci
tător amator, care „face praf comeția”
tăți extraordinare, care nu se incurcă

Străzile sînt atunci pustii, soarele nu
alog intim cu sufletul tăcut al orașu-
ploaie și temeliiile trănice ale clădiri-
mult uman decît natural...

a limbă:
LUMINAT ELECTRIC.

CONSTANTIN TOIU

Alții, din snobism cultural, îl
acceptă aprioric entuziasmați.

— Mie mi s-a părut că gă-
sesc multe elemente de comic
în poezia dvs.

M. S.: Poezia mea este de
esență tragică, fiecare vede
însă ce se poate.

— Care este sensul existen-
ței dvs.? Ce este fericirea
pentru dvs.?

N. M.: Un răspuns foarte
inteligent se găsește în „Mibal
lui Sisif” de Camus. Răspun-
surile unuia nu sînt bune și
pentru ceilalți. Important nu e
atît răspunsul cît întrebarea.
De fapt de aici pleacă arta,
din nevoia de a ne pune ase-
menea întrebări.

Cu toate că le răpeam din
timpul lor prețios cei doi in-
terlocutori au avut amabilita-
tea de a acorda un interviu re-
vistei Institutului nostru.

Am încercat să aflăm păre-
rea celor două personalități,
referitoare la probleme legate
de presa studentească și a-tă
în general.

Red. — Cum apreciați acti-
vitatea presei studentești?

M.S.: Cunosc problemele
studentimii încă de pe timpul
cînd colaboram la „Viața Stu-
dențească”. Datorită revistelor
din centrele universitare este
de a fi niște focare de cultură.
Evident forma de prezentare
trebuie să fie foarte atractivă.

N.M.: În presa studentească
ar trebui să se facă jurnalis-
tică, dacă se poate de către
studenți. O revistă poate fi
mesagera problemelor strict
profesionale, sau a unor pro-
bleme sociale legate direct de
viața studenților. Ar fi o rea-
lizare deosebită dacă s-ar tra-
ta subiecte care să-i interes-
ze pe toți studenții, în mod de-
osebit.

M. S.: Trebuie însă ca re-
vista, dacă are un profil cultu-
ral, să nu amintească prin for-
mă și conținut de gazetele de
perete. S-ar putea publica e-
ventualele descoperiri făcute
de studenți în cadrul cercu-
lor științifice.

— Dacă ar fi să vă caracte-
rizați, poezia ce ne-ați putea
spune?

M. S.: Este o poezie ce o
scriu în primul rînd pentru
mine, și atîta vreme cît cred
în ea nu mă voi înșela.

— De ce susțineți că teatrul
dvs. e de natură poetică?

M. S.: Poezia e o stare de
suflet. Scriu poezii cînd sînt
într-o asemenea stare. Or tea-
trul nu ține numai de inspira-
ție. Într-un fel e o știință des-
pre modul de a stăpîni o acti-
une în timp, de a prezenta
gradat succesiunea evenimen-
telor.

(Auzind acest răspuns ne-am
amintit de promisiunea con-
ducerii Teatrului Național făcu-
tă la o discuție cu studenții, a

legătură cu montarea unei pie-
se în stagiunea viitoare și ide-
ea că vom avea ocazia să cu-
noaștem și un Sorescu drama-
turg, ne-a bucurat foarte mult.)

— Ce este mai apropiat sensi-
bilității dv. proprii, teatrul sau
poezia?

M. S.: Evident poezia. Emi-
nescu rămîne expresia perfec-
țiunii culturii românești. Deci
iată cum poezia poate să spu-
nă totul.

— Cum ați putea cuprinde
în cîteva cuvinte trăsăturile
semnificative ale poetului So-
rescu?

N. M.: Fără îndoială Marin
Sorescu este unul din cei mai
buni poeți contemporani, cu o
sensibilitate deosebită. Tonul
persiflant din poezia sa ține
de cea mai modernă viziune
asupra existenței.

— Comparativ cu literatura
străină considerați că literatu-
ra română e în concordanță de
fază?

N. M.: Aș putea spune că e în
neconcordanță, deoarece în li-
teratura occidentală se dispre-
țuiește ficțiunea. Ori la noi
caracteristica esențială este
redescoperirea ficțiunii, aceea-
ta fiind cauza principală a nu-
mărului mic de opere române
contemporane traduse.

— Literatura română con-
temporană este citită?

N. M.: Statisticile arată că
se citește mai mult chiar decît
vă închipuiți.

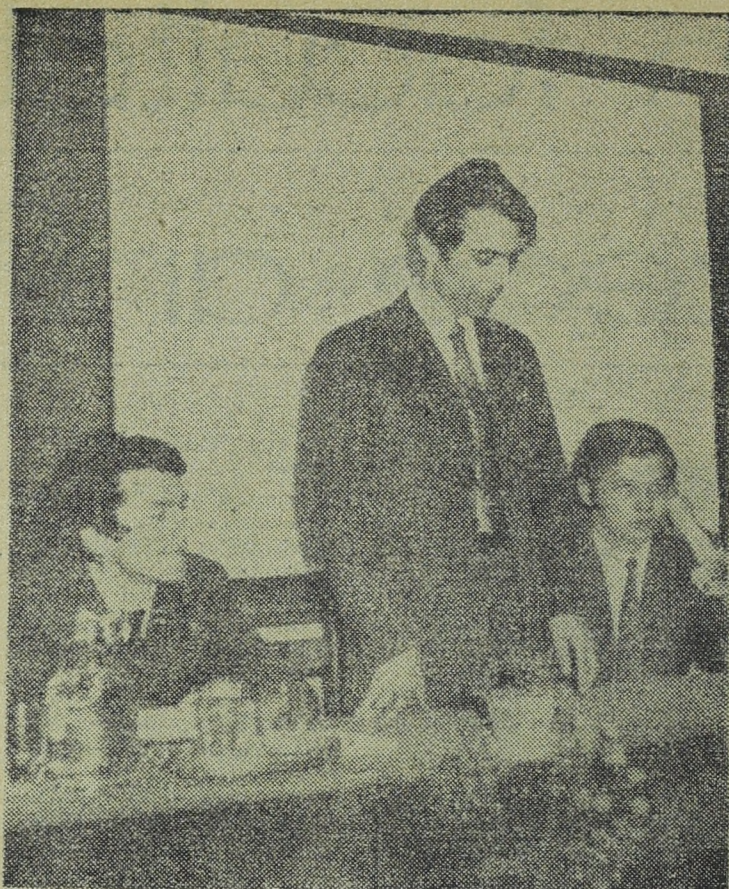
Red.: Cum vi s-au părut in-
trebările studenților?

N. M.: Interesante. Se vede
o preocupare la studenții poli-
tehnicieni și pentru literatură
nu numai pentru științele ex-
acte.

M. S.: Păcat că timpul nu
ne-a permis să continuăm
discuțiile. Clipele petrecute
împreună au fost o adevărată
delectare.

Ne-am luat rămas bun de la
cele două personalități care
ne-au promis că vor reveni
în curînd, pentru a fi în exclu-
sivitate oaspeții noștri.

Alina Boleașu
Marina Ceaușescu
Marius Crișan

Studenți

Am fost, Marin Sorescu și cu mine, cîteva ore în mijlocul
studenților de la Institutul Politehnic din Timișoara care ne-au
invitat la o discuție despre literatură. Se terminase tocmai un
fel de olimpiadă, pe specialități și de acolo studenții (între care
două fete care cîștigaseră principalele premii) au venit direct
la întîlnirea cu noi. După matematică, electrotehnică, mecanică,
— poezia.

N-aș putea spune că mă îndoiam vreo clipă de realul lor
interes pentru o „disciplină” ce nu figurează (cel puțin deocam-
dată) în programa analitică a Institutelor Politehnice; acum
cîteva ani m-am ocupat de un cenaclu al politehnicienilor din
Capitală de la care păstrez impresii din cele mai plăcute. Dar
am fost adînc mișcat de gravitatea, deloc convențională, deloc
„făcută”, de marea dragoste de literatură a acestor viitori ingi-
neri și savanți, în stare să treacă cu tot firescul de la proble-
mele de fiecare zi ale studiului lor la întrebări despre pictură

și poezie, despre rostul artei în viața modernă ș.a.m.d. Nu e
vorba numai de inteligența tinerilor noștri conlocutori; e
vorba de pasiunea lor. Nu refuzau să înțeleagă nimic, nu se a-
rătau speriați de dificultățile unui limbaj — acela al artei mo-
derne — prin care mulți dintre înșiși oamenii de litere își jus-
tifică conformismul. Mi-a plăcut spiritul lor deschis, tineresc,
dovadă a unei mari receptivități. Mi-am dat seama că acest
spirit este una din condițiile principale ale dialogului scriitoru-
lui cu cititorii; el îi poate apropia de literatură pe oamenii
învățați cu cifrele, cu teoremele sau cu legile fizicii. Orice gra-
niță între matematică și literatură poate, astfel, să dispară. Ceea
ce contează este curiozitatea intelectuală. Tinerilor, care miîne
vor avea și programa complicata calculatoare, le place să ci-
tească literatură; le place să citească și înțeleg literatura; ea
nu este pentru ei «doar un mod de a le umple „timpul liber”»,
ci o nevoie esențială, o altă față a pasiunii care-i stăpînește
cînd intră în laboratoare, cînd se află printre cifre și mașini.
Ce constatare mai incurajatoare ar putea face un scriitor?

Colaboratorilor și cititorilor revistei

Micron, în amintirea unei plăcute

scripete cîntec în mijlocul lor, solidari

întru voiața științei (și întru știința poeziei),

și în speranța revederii,

Nicolae Manolescu

În facultate, primii

zece ani sînt mai grei...

... Simt instinctiv că ora trebuie să se apropie de sfîrșit. La catedră „conful” pare dezlănțuit: explicațiile se succed într-un ritm de comentariu sportiv, iar pe tablă apar și dispar rînduri întregi de semne albe, alcătuint în mîntea mea genericul unui film de groază și suspens pe ecran lat în alb-negru, cu bilete pe care fie de vrei, fie de nu vrei le primești anticipat: Examenul. Îmi alung însă aceste gînduri, care..., dar mai bine să nu discutăm; oricum mie nu-mi sînt deloc agreabile filmele a căror acțiune o cunosc dinainte.

Arunc o privire subtilă spre ceas... — Ei poftim, trebuia să sune de 1 minut și 30 de secunde și, nimic. Arbitraj defectuos tovarăși! Părtinitor!; timpul regulamentar de joc s-a scurs, „accidentări” nu au fost, eliminări din sală nu am avut, așa că... Dar stai, sună...

— Sună domnule! Ia ascultați, frumusețe, nu alta; ce melodie, ce sunet clar, fortissimo ma non troppo, ce ritm optimist

— Ei da, fraților, o spun eu voce tare s-audă toată lumea, asta-i muzica ce-mi place, Soneria.

Ce mai tura-vura, facultatea e frumoasă, profesorii au prestigiu, cursul atractiv, dar programa, să fim sinceri, e greșit interpretată. O mică permutare, însă și toate s-ar drege: simplu ca oună ziua, înlocuim ora de curs cu pauza și treaba s-a făcut

— Tovarăși, știu că poate printre dumneavoastră sînt unii care nu vor fi de acord cu această propunere, sînt și bine făc. Și eu, la vremea mea eram de aceeași părere, pînă cînd nu mi s-a explicat cum stă mișcarea. Orice lucru trebuie făcut doar dacă are la bază o cauză, serioasă bineînțeles, fiindcă numai așa efectul va fi cel scontat: căci precum spune și iluziona, orișice cauză își are efectul său, iar totul la un loc alcătuint așa zisul principiu al cauzalității. Dar fiindcă orice teorie nu are putere de convingere decît însoțită cu exemple practice, ne vom comporta și noi ca atare dînd în

cele de mai jos un exemplu în acest sens.

Prin urmare dacă ținem cont de principiul enunțat mai sus, putem afirma cu suficientă precizie cum blatismul în cantinele institutului este cauzat fără doar și poate de prezența unora dintre localurile T.A. P.L. pe itinerariul facultate-cantină-cămin. Cum anume e simplu: studentul primește bursa, în numerar sub formă de cartelă; convertibilă în bani și, eventual obiecte, se va transforma la rîndul ei tot în numerar, care trece în diverse forme de lichide, care oricît de curios ar putea să pară, desl nu are nimic comun cu termometrul totuși se măsoară în grade. În fine, acestea din urmă ajung acolo unde știți și dumneavoastră... adică se transformă în nimic.

Problema, însă abia acum devine interesantă: prin urmare cartela s-a metamorfozat, ne cazul este că la nu prea mult timp după încheierea „tranzacțiilor economice” mai sus enumerate, la nivelul cavității stomacale se instaurează o stare căreia noi îi spunem în mod obișnuit, în viața noastră cea de toată zilele, foame.

În această fază spiritul nostru comercial suferă o puternică lovitură: starea anterior descrisă nu mai este convertibilă în nimic... Măi, ce afacere ar fi să putem comercializa și foamea... Uite dom'le, încercarea moarte n-are și cu această ocazie voi inaugura totodată și rubrica de anunțuri a revistei „Micron”, așa că îmi permit ca în numele tuturor blaștilor să dau următorul anunț:

„Dăm foame. calitatea întii contra cartele orice categorie. Garanțăm durabilitate în termen de garanție de o lună”

Și fiindcă după cum din bătrîni se spune că nevoia învață pe om, tot așa foamea-i face pe blaștiți, foame care la rîndul ei ați văzut și dv. cum a apărut.

— Ei v-am spus eu: mare lucru dom'le și filozofia asta... Să vezi și să nu crezi: Nu zău că eu mai înainte de-a studia filozofie problema. credem ca blatismul e un sport... ceva, așa. Înruđit cu Yoga.

Dar e timpul să revenim la oile noastre, pentru cei care nu au prins articolul de la început, anunțăm că în situația de față, oile săracele, sînt de fapt pauzele. Prin urmare care ar fi deci motivul schimbării preconizate înainte cu mai multe rînduri. Mai întii și mai întii dacă adoptăm un vechi dicton latin la situația noastră putem spune că „Recreatio mater studiorum”, pe cine nu crede îl sfătuesc să treacă pe la seminarile la care se aplică noul sistem de punctaj și va vedea atunci cum merge treaba în pauze...

În al doilea rînd recreația este un important mijloc de ridicare a nivelului cultura: poți citi ziare, reviste — mai puțin Micronul, — poți comenta activități culturale, sportive, A.S. de pildă.

În ceea ce privește lectura eu am cunoștințe despre unele performanțe ale genului: sînt unii, frate, care da' gata 32 de cărți într-o pauză... cultură

domnule, nu glumă, iar dacă stai să te gîndești asta e nimio față de ce s-ar putea face în 50 de minute: le-ar „citi” de mai multe ori...

În al treilea rînd și cel mai important pentru călirea și întreținerea organismului nostru

nem domnule monedobol. Ascultați-mă pe mine: e sport cu perspectivă, într-un an, dol, o să-l vedeți la olimpiadă...

Și nici nu e greu de învățat: nu necesită nici antrenamente lungi și obositoare nici tot soiul de absențe că de, toată

cît să se învîrtă în jurul unei axe ce trece prin punctul de tangență dintre ban și masă.

Trebuie să-ți însușești tehnica în așa fel încît, în același timp cu rotația să-i dai banului și o mișcare de înaintare, fiindcă e la mîntea cocoșului că toată învirteala nu face două paralele dacă stai pe loc... scopul este înaintarea, evident. Să înainteze pînă cînd ajunge la poarta adversă, unde trebuie să ai grijă să nimerească între bare, altfel, s-a învîrtit, săracul, degeaba. Ar mai fi o problemă: să fii atent că tot dînd cu învirteala să nu te lovești pe la degete... Uneori se mai întîmplă...

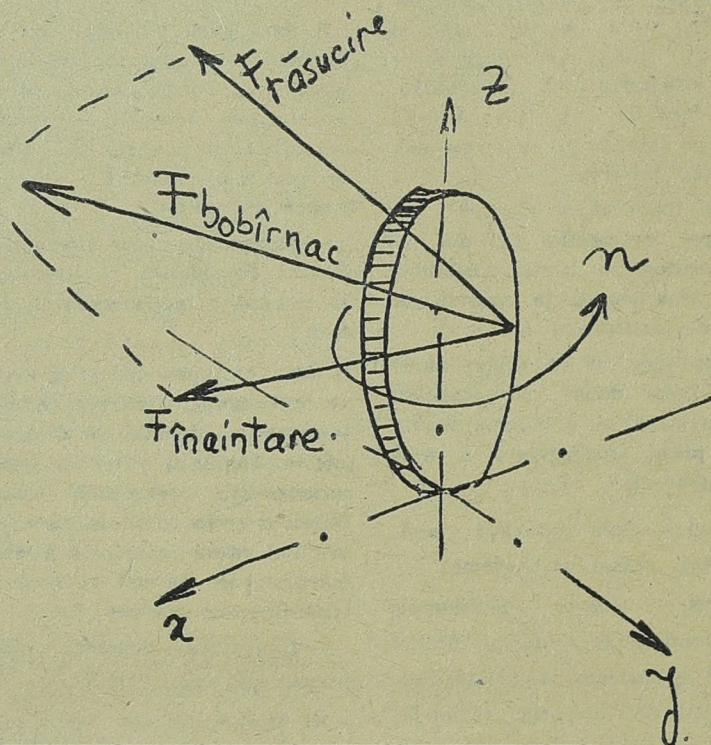
Dacă ești stăpîn pe toate acestea ești un om făcut... te faci campion și te transferi la o altă facultate: ala de vedete.

— Ei bine, sigur, nu există, știu și eu. Da' fie vorba între noi, ce, n-ar putea să existe una? „Lac să fie că broaște sînt destule”

Problema aceasta, sportivă, este destul de vastă și nu cred eu că ar putea fi elucidată la această primă intervenție; oricum însă, din toate discuțiile purtate mai sus cred că am reușit să aduc destule argumente în favoarea schimbării „pauză-oră de curs” propusă la începutul acestui articol.

Și nu vă temeți că nu veți fi sprijiniți în această acțiune, acționați cu îndrăzneală, fiindcă precis veți găsi și ajutoare; sînt atîția cei ce luptă pentru o diplomă, dar pe care, se pare că nu prea-i preocupă cum o iau și mai ales pentru ce o iau, în rest sînt sigur că ar fi gata oricînd, la orice oră, să facă facultatea chiar și în pauze. Știți vorba aceea... „În facultate, primii zece ani sînt mai grei” — iar azi tot e la modă meseria de student așa că...

DAN DUBINA

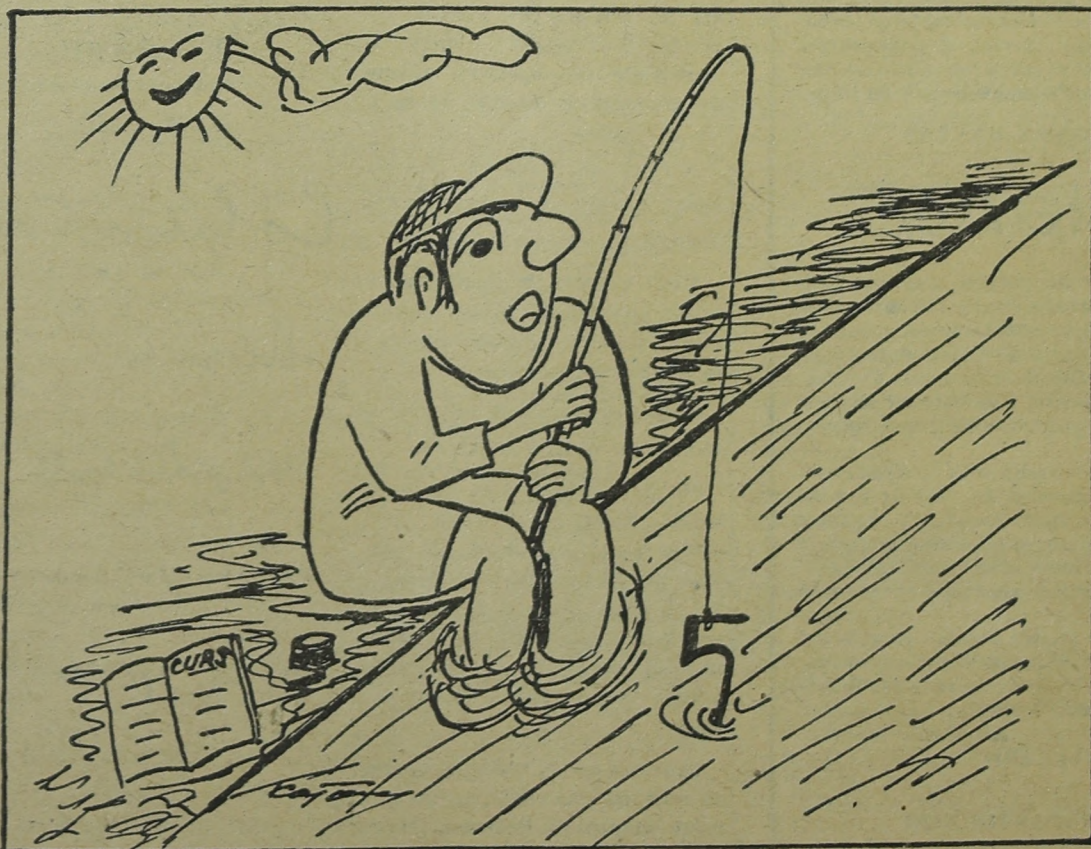
este activitatea sportivă care poate avea loc în pauze. „Mens sana in corpore sano” spune și proverbial, și noi cred că sîntem dator să-l respecta.

— Ei da tovarăși, în pauze se poate desfășura o bogată activitate sportivă de masă: jocul cu bile, cu năsturași, cu monede și încă multe altele spuse și... nespuse... nespuse de interesante adică... Cel puțin jocul cu monedele are șanse să devină o competiție de forță; oricum cred eu că ar merita o denumire mai cu rezonanță, cu un iz mai sportiv, care să-l scoată din anonimat: să-i spu-

treaba are loc pe o masă pe care nu e nevoie nici să fugi, nici să sari, nici un alt fel de efort fizic. Toată chestia e să stăpînești tehnica învîrtitului, da, aceasta fiind principiul de bază al jocului.

Cine se învirtește de cîmîneată departe ajunge, adică am vrut eu să spun face puncte și cîștigă competiția de monedobol, bineînțeles...

Să vă spun numai cum merge șmecheria: proptesti banul în dungă atenție deci și la propteală, și cu mîna liberă îi dai un bobîrnac în așa fel în-

Despre

inteligentă

Am îndrăznit să-l provocăm pe tovarășul profesor dr. Eduard Pamfil de la Institutul de Medicină cu câteva întrebări despre inteligență. Dînsul a avut marea amabilitate să ne răspundă și vă putem oferi un:

„Interviu Amical“ cu prof. Dr. Eduard Pamfil (formula îi aparține dînsului) realizat de C. Novăcescu.

— Pentru început, tovarășe profesor, o trecere în revistă a celor mai interesante încercări de elucidare a problemelor inteligenței...

— Ca toate marile întrebări pe care omul și le-a pus în legătură cu și despre — natura, semnificația și sensul existenței sale, inteligența își ascunde resorturile și structura intimă în spatele a nenumărate sisteme analitice, a încercărilor de modelare sau analogie experimentală. Ca un exercițiu de teorie a cunoașterii, am putea să dezvoltăm o demonstrație conform căreia sistemul inteligent al funcțiilor cerebrale nu-și poate găsi nici o elucidare în afară de propria să desfășurare!

Practic vorbind (cu un ușor iz paradoxal) eu aș îndrăzni să spun că inteligența este o activitate de înțelegere prin salturi comprehensive, care mută încontinuu întrebarea ultimă exact pe locul unde a apărut valabilă și aplicabilă, o concluzie în legătură cu actele noastre adoptive.

Inteligența este ca un „Iamus bifons“ care-și întoarce încontinuu fața elucidată (ceea ce vrea să spună: iluminată) spre act, și cealaltă întunecată și scrutătoare, spre ipoteza viitorului posibil.

— În măsura în care inteligența e o stare lucidă a spiritului angajat în li-

bertatea cunoașterii, ea se cere dublată neapărat de cultură?

— Poate că un latin ar fi reacționat mai lapidar la această chestiune și ți-ar fi spus, în stilul realist și programatic al mentalității sale, că există atâtea feluri posibile de inteligență, cite tipuri de oameni.

Totuși, comunicarea intelectuală — dintre indivizi aparținând unor orizonturi și nivele culturale foarte deosebite, ne justifică ipoteza unei inteligențe generale, înăscută și oarecum ereditară ca predispoziție, modelată prin forțele sociogenetice, hrănită prin instituțiile educative și memoria grupului social.

Așa cum copacii unei păduri, cresc conform grupării vegetale din care fac parte, cu forma, înălțimea, coroana... ca determinate de asocierea fitologică a căreia îi aparțin, insul uman poartă în toate „cutele“ și suprafețele inteligenței sale, o marcă a culturii și stilului, a valorilor și tradițiilor, a istoriei societății.

Într-un fel vorbind, inteligența este un integrator continuu al realității descifrate, un transformator al dorinței de

cunoaștere, în modele de act și creație.

Cultura nu este un proces de amplificare a inteligenței ci o expresie de orizont și o creștere de „fiabilitate“.

„Interviu amical“ cu prof. dr. EDUARD PAMFIL

— Dacă învățarea presupune o acumulare de cunoștințe cu iluminări sintetice inerente, comportamentul inteligent al omului are un omolog în acțiunile computerilor?

— Computerele, „frații noștri“ fără ochi, fără urechi, fără miros, fără gust... galbeni triști cu o mnezie (dinadins nu spunem memorie), fiindcă înseamnă altceva) deci, computerele seamănă foarte departe și metaforic cu noi.

Continuând să vorbim în chip literar, mi-ar plăcea să afirm că ordinatele ne sînt comparabile — nouă oamenilor — just atît cît consimțim noi să ne jucăm „de-a computerele“. Vorba bătrînelui Shakespeare, „omul poate fi orice, dacă vrea“. Uneori, el vrea să fie ordinator!...

Dar ordinatele, săracele, nu vor nimic, niciodată. Deci cu atît mai puțin nu pot să ne semene.

— Creația artistică, matematică, filozofică, această ultimă urmă a gîndului în zbor tulburător spre Absolut, limpește inteligența în stelele marilor mirări ale fantezicii. Credeți că vreodată acest mecanism al creației va putea fi stabilit într-o înălțime de algoritmi?

— Creația este adaptarea entuziastă a fructelor libertății implicată în cunoaștere. Creația este participarea generoasă și gratuită a insului la fondul de nouitate care dă sensul general al existenței. Prin treptele suitoare ale noului, omul are acces la „cimpurile eternității“.

Și fantezia, (Pegas, cum i se spunea cînd se adăpostea în grajdurile Olimpului) își ritmează mereu aripile pe unda inefabilă a enigmei cunoașterii...

Dar, să revenim la discuție.

Sigur că un sistem articulat de algoritmi, poate face față onorabilă și poate satura un sistem asemănător de investigare cantitativă a fenomenelor.

Dialogul cuminte și conformist, între om și computer, este foarte adecvat pentru a conduce o termitieră sau un stup de albine.

Dar, să nu uităm nici odată, că mașina de calcul n-a inventat (și nu dă semne că ar fi pe punctul să inventeze și ea) vre-un algoritm.

— S-ar putea vorbi de un joc dialectic al inteligenței în cadrul gîndirii? Ce vină abisală din adîncurile sufletului uman hrănește acest joc?

— E foarte agreabilă o întrebare astfel formulată de către sobrii practicieni ai Fizicii aplicate, cum sîntei voi, prezenți sau viitori ingineri...

Eu care sînt prezent... și — probabil — nu departe — fost antropolog, mă voi sprijini pînă la capăt pe această grandioasă (așa mi se pare) dialectică a cunoașterii. În fond, inteligența pendulează cu o naturală energie — care îi e o inerentă formă de mișcare — între axiomă și mister.

Ea pornește, ori de cîte ori suprafața netedă a planului axiomatic îi permite un elan. Și se oprește în fața misterului limitativ al necunoașterii.

Dar misterul e și el rodul lucidității. Nu există mister absolut, ci numai momente care încheie un ciclu de cunoaștere. Misterologia sau Enigmatica sînt capitole ultime ale Epistemologiei.

Așa cum axiomatica îi este o deschidere! Ciclul acesta este nesfîrșit, ca Universul materiei, al radiațiilor și al cimpurilor.

...E tulburător să simți că nimic nu te va continua mai autentic și mai plenar decît o altă conștiință, în care clepsidra inteligenței se va distribui ritmic, între lumina ipotezei și crepusculul pașii al cunoașterii împlinite.

Apărînd „libertatea absolută“ a artei „ce-și ride de săgeată și prin furtuni aleargă“ (Albatrosul), Charles Baudelaire spune în „Curiozități estetice“:

„Am încercat nu odată... să mă zăvoresc într-un sistem pentru ca de acolo să pot propovădui în voie. Dar un sistem este un soi de blestem care ne împinge la perpetuă renegare, trebuie neîncetat să inventez alt sistem și truda asta e o cruntă pedeapsă... Zadarnic mă străduiam să-mi mut sau să-mi lărgesc criteriul, el era veșnic în întîrziere față de omul universal și alerga fără încetare după frumosul multiform și versicolor, care se mișcă pe spiralele infinite ale vieții. Osîndit fără încetare la umilința unei conversiuni, am luat o mare hotărîre. Ca să scap de oroarea acestor apostazii filozofice, m-am resemnat cu trufie să fiu modest: m-am mulțumit să simt, m-am întors să caut adăpost în impecabila naivitate... Și pot să afirm măcar, a-

Eseul și aplicația sa poezia

Unul din noii noștri colaboratori, Lucian Gruiă, propune cititorilor o serie de eseuri grupate în jurul ideii „Eseul și aplicația sa poezia“. În acest număr prezentăm introducerea autorului, o expunere pasionată a intențiilor sale.

tît cît poate un om răspunde de virtuțile sale, că spiritul meu se bucură acum de o mai deplină imparțialitate“.

Pe cel precăut, care la fiecare pas trebuie să simtă pămîntul sub picioare, pentru a putea înainta mai departe, o avarie libertate îl dezorientează și sperie. El este prin excelență teoretician și nu creator.

„Fără o noțiune precisă a rostului său pe lume, în vecii vecilor omul nu ar accepta să trăiască“ (Dostoievski — Frații Karamazov) devine maxima lui. Libertatea de a alege e o povară ucigătoare.

Între cele două poziții cel mai convenabil este aceea ce în mod foarte vulgar e denumită compromis.

În literatură, între creație și critică literară, mai mult între

poezie și studiul literar asupra poeziei, tronează eseul. Compromisul, adică eseul, ca orice situație de mijloc, permite și împacă cele mai multe ambiții. Revista clujeană „Steaua“ din iunie 1971 prin Liviu Petrescu realizează „Elogiul eseului“ scoțînd în evidență tocmai aceste caracteristici care fac din eseul „forma literară cea mai adecvată prin care se exprimă spiritualitatea contemporană; capodoperele gîndirii și ale criticii moderne sînt, în marea lor majoritate, eseuri“.

Astfel eseul este pus sub semnul artei. El nu se mărginește „numai la acele afirmații care pot fi și argumentate, ci are libertatea de a păuunde

cît de adînc în domeniul ipotezelor... nu este o construcție riguroasă... se supune mai degrabă înclinațiilor celor mai spontane“, cultivă „gustul pentru chestiunile de un ordin foarte general“, realizează nevoia de transcendență precum și nevoia de a crea o impresie de logică, o logică poetică — dăci formală.

Primul pas al filozofului, esteticianului sau criticului de artă, eseul poate să devină și primul pas al poetului. Mai ales al poetului de idei. Acestea sînt pretențiile mele. Din multitudinea de forme pe care le poate lua eseul literar, vreau să mă opresc și să realizez eseul poezie și poezia eseul. Cu

alte cuvinte eseul și aplicația sa poezia.

Titlul nu trebuie să înșele. Nu primează eseul decît prin faptul că e mai vast și mai explicit, fără a avea întîietate la valoare sau creație.

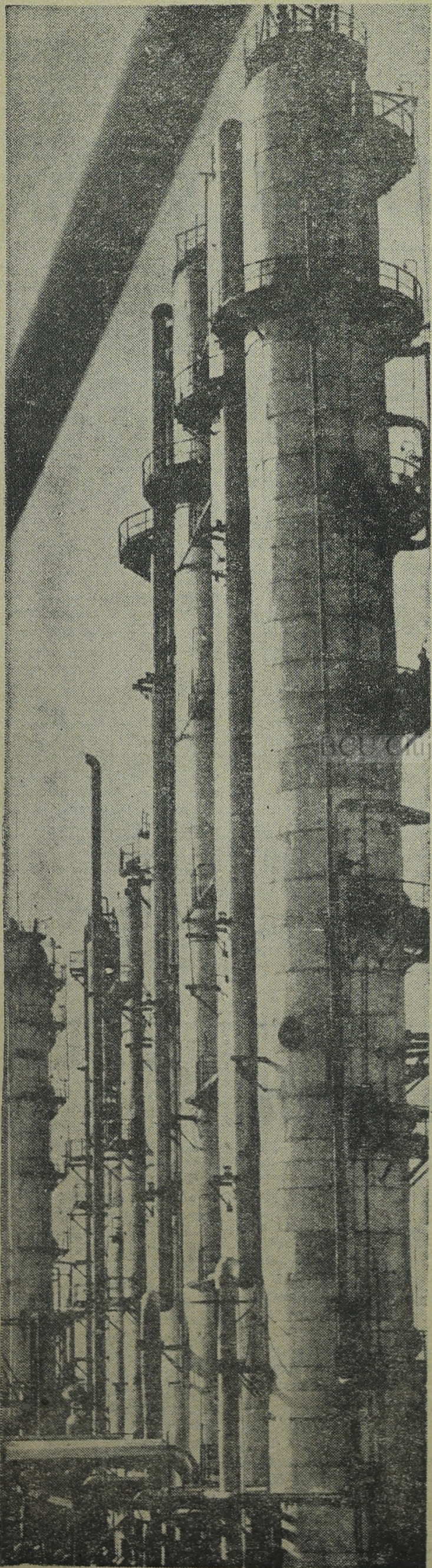
Eseul poezie și poezia eseul trebuie să se lumineze reciproc, crescute organic și firesc „ca arborele care nu dă ghes sevei, care ține piept cu încredere vînturilor mari ale primăverii, fără să se teamă că vara ar putea să nu sosească“ (Rainer-Maria Rilke).

Această părere este o concesie ce catalizează compromisul, eseul, spre poezia absolută.

De la un eseu la altul voi trece foarte ușor peste ceea ce Baudelaire numea „umilința unei noi conversiuni“ pentru că nu mă interesează dacă am să mă contrazic logic. Artă permite acest lucru. Contează ca aceste contradicții să nu existe în cadrul aceluși eseu, căci fiecare trebuie să fie o construcție bine încheiată în subiectul ei.

LUCIAN GRUIĂ

Știința și producția

— concluziile celei de-a 3-a sesiuni de comunicări științifice pe teme de colaborare cu producția —

După cum este cunoscut, conducerea catedrelor, facultăților și institutului acordă o deosebită atenție descoperirii de noi forme de colaborare cu producția, precum și întăririi și lărgirii celor existente. Periodic la nivel de catedră, facultate și institut se face analiza activității de colaborare cu producția. S-a creat o adevărată tradiție din organizarea de sesiuni științifice de comunicări cu teme de colaborare, însoțite de discuții la „masa rotundă”. Aceste dialoguri, organizate din doi în doi ani, s-au dovedit de un real folos în cunoașterea reciprocă a celor doi parteneri, beneficiar — cercetător și au permis găsirea unor soluții de îmbunătățire a colaborării dintre știință și producție.

În cele ce urmează vor fi redate pe scurt principalele concluzii care s-au desprins din discuțiile purtate la „masa rotundă” organizate recent la fiecare facultate. La aceste discuții au participat numeroase cadre de conducere din economie (directori tehnici din ministere, directori de întreprinderi, directori, ingineri șefi ai unor institute de cercetare și proiectare, ingineri specialiști din diverse ramuri de producție, cercetare și proiectare, precum și cadre didactice cu experiență în activitatea de cercetare profesori, conferențieri, șefi de lucrări).

Discuțiile purtate s-au desfășurat într-o atmosferă de cordialitate și deplină înțelegere, subliniindu-se în mod just rolul colaborării active dintre oamenii de știință din învățământul superior și specialiștii din uzine, necesitatea legării mai strânse a cercetării științifice de nevoile economiei naționale, intensificarea eforturilor pentru valorificarea în producție într-un timp cât mai scurt a unui număr cât mai mare de rezultate științifice.

Dintre propunerile făcute de participanții la discuții merită să fie reținute următoarele:

Conducerea facultăților și institutului trebuie să lărgescă inițiativa stabilirii unor contacte cu Ministerele productive, centralele industriale și grupurile de uzine, în vederea încheierii unor contracte cu cadru mai larg și pe termen mai îndelungat. Legătura stabilită cu Grupul de uzine Reșița arată cât de eficiente pot fi asemenea inițiative concretizate până în prezent cu încheierea a peste 20 de contracte pentru anul 1971.

În perspectiva imediată se impune încheierea unui contract pe termen lung cu G.U.A.M. — Craiova.

Pentru a răspunde necesităților producției, pentru abordarea unor teme care să rezolve problematica actuală și de perspectivă a uzinelor, este necesară o cunoaștere reciprocă mai bună a preocupărilor celor două părți. În acest scop contactul cadrelor didactice cu întreprinderile cu care se colaborează trebuie să fie mai sistematic și să capete un caracter de permanență.

Se consideră necesar a se invita cadre de conducere și specialiști din ministere, uzine, institute de cercetare și proiectare pentru a face expuneri asupra principalelor probleme care se impun a fi cercetate. De asemenea trebuie intensificată par-

ticiparea cadrelor didactice la consiliile tehnice în care se dezbate planuri de perspectivă.

Pentru îmbunătățirea sistemului informațional catedră—producție, se impune să se generalizeze inițiativa unor catedre (Rezistența materialelor, Organe de mașini și mecanisme) de a prezenta în scrisori, adresate unor întreprinderi și instituții, probleme cu care se ocupă în activitatea lor de cercetare și în care domeniu s-ar putea angaja pentru cercetări cu caracter aplicativ. S-ar putea edita eventual un material de prezentare tipărit la nivel de facultate (așa a procedat Centrul de Mecanica Solidului București) și difuza întreprinderilor.

Caracterul de permanentizare a relațiilor de colaborare să fie oglindit și prin încheierea unor contracte pe termene lungi (circa 5 ani), cu sarcini defalcate pe fiecare an și cu responsabilități reciproce.

Necesitățile crescînde ale nivelului cercetărilor cerute de industrie reclamă un ritm mai rapid de dotare a laboratoarelor noastre. Baza materială a laboratoarelor din institutul nostru nu corespunde întotdeauna cerințelor unei cercetări de nivel și trebuie insistat la forurile competente pentru îmbunătățirea ei. Se consideră că actuala cotă din valoarea contractului destinată dezvoltării bazei materiale prin realizarea de investiții necentralizate, precum și pentru documentarea și specializarea personalului, este încă prea mică pentru a servi într-o măsură substanțială scopul pentru care a fost destinată.

S-a apreciat că este necesar să se reorganizeze serviciul de aprovizionare al institutului, să se militeze neîncetat pentru creșterea procentuală a cotei din valoarea contractului care poate fi utilizată de catedră în vederea dotării, catedra și numai catedra să dispună de aceste fonduri și să hotărească cum le folosește.

Se consideră necesar ca în cadrul contractelor de colaborare să se pună mai mult accent pe folosirea aparatului pe care o posedă sau o poate procura beneficiarul cercetărilor, iar această aparatură să rămână în dotarea laboratorului care a efectuat cercetarea. Încheierea unor contracte de colaborare pe termen lung ar permite procurarea de către beneficiar a aparatului de mare precizie din import, pentru care uzinele și ministerele dispun mult mai ușor de valută.

În activitatea de cercetare științifică de colaborare cu producția trebuie insistat, atât din partea cadrelor din învățământ cât și a celor din producție, ca rezolvarea temelor să fie realizată de colective mixte. În acest mod se vor îmbunătăți atât rezultatele cercetării, cât și condițiile de valorificare a acesteia scurtîndu-se perioada de pregătire pentru aplicarea rezultatelor în producție.

De asemenea, schimbul de experiență realizat în perioada colaborării creează posibilitatea lărgirii sferei de informare bibliografică și a cunoștințelor teoretice și practice de care vor beneficia atât colaboratorii din partea întreprinderii cât și cadrele didactice.

Totodată se stabilește cadrul legal de folosire în comun a aparatului de cercetare științifică și a utilajului de care dispun cele două părți contractante.

Creșterea permanentă a activității de colaborare cu producția reclamă creșterea continuă a potențialului de cercetare al catedrelor și pune din ce în ce mai hotărît problema prevederii unor posturi de cercetare pe lângă catedre. Discuțiile purtate au subliniat necesitatea întocmirii de către conducerea institutului a unui memoriu care, bazîndu-se pe creșterea importantă a numărului și valorii contractelor angajate, să solicite mărirea numărului de posturi pe institut.

Este necesar să se aibă în vedere înființarea într-un vizitor nu prea îndepărtat a unor centre de cercetare care să lucreze pe lângă catedrele de profil.

De asemenea trebuie avută în vedere și posibilitatea primirii la doctorat a unor ingineri din producție, care să rămână salariați întreprinderii, însă să lucreze teme ale producției în laboratoarele facultăților.

În cadrul discuțiilor purtate la masa rotundă la fiecare facultate s-au făcut propuneri concrete, atât de participanții din producție cât și de către cadre didactice, de teme care s-ar putea rezolva în viitorul apropiat pe baza contractelor de colaborare.

Această manifestare, înscrisă în amplul program al acțiunilor desfășurate în cinstea semicentenarului partidului, a dovedit odată mai mult necesitatea unei cât mai strînse colaborări între învățământul superior tehnic și industria socialistă, cale care poate asigura permanent creșterea nivelului tehnic al producției, rezolvarea cu forțe locale a unor importante probleme pe care le ridică activitatea practică industrială.

Colegiul de redacție:

Redactor-șef: Adrian Novac.

Redactori-șefi adjuncți: Magda Rosenfeld, Liviu Cotarcă, Marius Crișan.

Șef lucrări ing. Mircea Ciugudean.

Secretar de redacție: Lucian Conea.

Neonela Savu, Ștefan Cserny, Mihai Surugiu, Constantin Novăcescu, Tudor Mircea, Emil Avram, Virgil Pascu, Dan Dubină.

Grafica: Adolf Losacova și Călin Popa.

Fotoreporteri: Gheorghe Teodose și Dan Dinculescu.